

lægger hen, uden at skænke den synderlig Opmærksomhed, men et Materiale, paa hvilken afgørende Sider af Administrationen, ogsaa den økonomiske, hviler. Men 81 Kontorer, som vi nu har ud over Landet til disse Formaalets Fremme, maa erkendes at være alt for meget. Det maa indrømmes, at de offentlige Arbejdsanvisningskontorer ikke har faaet den Betydning, som man i sin Tid ventede, at de vilde faa, og derfor vil det være rimeligt nu at indskrænke deres Tal til eet Kontor i hvert Amt, altsaa i alt 22 Kontorer, samt et Kontor for København og Frederiksberg. Med Hensyn til Kontorenes Ledelse, Udgiftsfordelingen, Arten og Omfanget af deres Virksomhed skal jeg henvise til Lovforslagets Bemærkninger, som i saa Henseende giver alt fyldestgørende. Den Besparelse, som ved denne Nedlæggelse af ca. 60 Arbejdsanvisningskontorer vil opnaas, andrager mindst 240 000 Kr. En bestemt Beregning her er det vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at opstille, men det Tal, jeg her angiver, ligger ganske sikkert saaledes, at Besparelsen mindst vil blive den angivne. Den fordeler sig med 80 000 Kr. paa Staten og 160 000 Kr. paa Kommunerne.

Hvad dernæst det andet Afsnit angaar, anerkendte Arbejdsløsheds-kasser, indeholder det en Række Bestemmelser, af hvilke jeg her ved Fremsættelsen kun skal omtale forholdsvis faa. Disse Bestemmelser er Udtryk for de Erfaringer, man har indvundet ved Administrationen af Arbejdsløshedslovgivningen, saaledes som den udformedes ved Loven af 20. December 1921 og senere ændredes ved Loven af 4. Marts 1924. Den Ændring, jeg først og fremmest vil pege paa, er den, der findes i § 13, hvorved der fastslaas en ny Beregningsmaade for Statens og Kommunernes Tilskud til de anerkendte Arbejdsløsheds-kasser. Medens Tilskuddet hidtil ydedes med 35 pCt. af Medlemsbidraget fra Statens Side og 30 pCt. fra Kommunernes Side uden Hensyn til Fagets Lønstandard og uden Hensyn til Ledigheden, er Tilskuddet i det foreliggende Lovforslag gjort afhængigt af Maksimumsfortjenesten pr. 300 aarlige Arbejdsdage med Fradrag af tabt Arbejdsløns paa de ledige Dage. Tilskudsregelen hviler altsaa paa den virkelige gennemsnitlige Aarsfortjeneste i de enkelte Fag. Den dertil fornødne Opførelse baseres paa det statistiske Departements kvartaarlige Lønstatistik og paa Arbejdsdirektoratets Ledighedsstatistik. Virkningen af Forslaget vil blive, at med den samme Ledighedsprocent faar et højere lønnet Fag en mindre Tilskudsprocent end

et lavere lønnet, medens Tilskudsprocenten for Fag af samme Lønniveau vokser med Ledighedsprocenten. Dette vil med andre Ord sige, at der gennemføres en Graduering, der er Udtryk for et Princip, som jeg ikke tvivler om, at ærede Medlemmer vil finde baade rigtigt og uangribeligt, nemlig det Princip, at de daerligst stillede i Samfundet bør have den største Støtte, større end de bedrestillede, saa at Støtten fra det offentlige gradvis aftager, indtil den helt bringes til Ophør. Ved kommende eventuel Lønnedgang vil, hvis Ledighedsprocenten holder sig uforandret, Statens og Kommunernes Tilskud til Arbejdsløsheds-kasserne i Forhold til Medlemskontingentet øges, medens en bedre Beskæftigelsesgrad, som man dog har Lov til at haabe paa, ikke mindst i Konsekvens af et ændret Lønniveau, vil betyde en Formindskelse af Statens og Kommunernes Støtte til Arbejdsløsheds-kasserne, hvilket ogsaa bør blive Konsekvensen af bedre Tidens Indtræden med øgede Arbejdsmuligheder. Den samme Beregningsmaade, som anvendes for Statstilskuddet, bringes ogsaa til Anvendelse for de kommunale Tilskud, dog at dette paa alle Trin ligger 5 pCt. lavere end Statens. Man vil altsaa, saaledes som det fremgaar af Skalaen, se, at for Arbejdsindkomster, der ligger mellem 1 500 og 2 500 Kr. aarlig, hvilket gælder det store Antal af Fagomraader og de talstærkeste Arbejdsløsheds-kasser, vil Statens og Kommunernes Tilskud i det væsentlige blive uforandret, medens det for Fagomraader med væsentlig højere Lønstandard end 2 500 Kr. vil blive aftagende, indtil det ved 4 000 Kr.s Lønniveau sættes til 10 pCt. af Medlemsbidraget, hvilken Procentsats ogsaa gælder for de højere Indkomster. Med andre Ord, Procenten bevæger sig fra 40 til 10, og Skalaen vil, anvendt paa Regnskabsaaret 1926—27, betyde, at Stat og Kommune hver for sig vil spare ca. 960 000 Kr., hvilket altsaa ikke vil betyde en Tagen bort fra de Indkomster, der ligger mellem de Grænser, jeg har nævnt, men betyde en Indskrænkning af den Støtte, der tilfalder de højere lønnede Fag.

I øvrigt findes der, som sagt, en Række Ændringer, baserede paa de Erfaringer, som man ved Administrationen af Arbejdsløshedslovgivningen har indvundet. Jeg skal ikke komme ind paa mange af dem, men blot nævne, at i § 6 har man afgrænset fast de faglige Omraader, indenfor hvilke Arbejdsløsheds-kasser kan dannes. Disse har kun været fremhævet eksempelvis i den gældende Lov, hvilket har givet An-